

[Socialministeren.]

deres dagpengeordning og den frivillige dagpengeordning og også om visse ændringer i den sidstnævnte ordning.

Da jeg som sagt ser med sympati på ønskerne om at forbedre dagpengehjælpen, og da jeg også har ønsker om at søge andre spørgsmål løst, er det min hensigt at tage alle de foreliggende dagpengespørgsmål op til behandling, når vi ikke længere er bundet af helhedsløsningen.

Ordføreren for forslagsstillerne: (*Chr. Madsen*): Det var begrænset sympati, den højtærede socialminister havde for vort lovforslag. Ministeren hævdede, at der ikke på nuværende tidspunkt er muligheder for at gennemføre en ændring af sygelønsdagpengesatserne.

Ved fremsættelsen af lovforslaget var det vor hensigt, at det skulle ses i forbindelse med vort tidligere forslag om forhøjelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, fordi vi har den bestemte opfattelse, at i hvert fald arbejdsløshedsunderstøttelsen og sygedagpengene må stå i et bestemt forhold til det, folk tjener ude på arbejdsmarkedet. Og der er ikke social balance til stede nu. Den højtærede minister sagde, at man tilstræbte en social balance, men den er der ikke; der er ikke nogen social balance med hensyn til den arbejdsløshedsunderstøttelse, der udbetales, og der er heller ikke nogen social balance til stede, hvad angår sygelønsdagpengene. Der er sket kompensationer inden for visse dele af den sociale lovgivning, som andre dele af lovgivningen ikke er fulgt med i. Ved at gøre det, som er vor hensigt, nemlig at stille dagpengene i forhold til arbejdsindtægten, ville man være nogenlunde sikker på i fremtiden at opretholde en social balance.

Den højtærede socialminister hævder, at det kan man ikke gøre på nuværende tidspunkt, og det kan man selvfølgelig have delte meninger om. Ser vi statsbudgettet igennem, viser det sig, så vidt jeg husker, at man i finansåret 1961-62 ydede 32 mill. kr.

til sygelønsdagpenge, i 1962-63 var man nede på 12 mill. kr., og efter ministerens oplysninger skulle man i 1963-64 komme op på 21,5 mill. kr. Videre siger den højtærede minister, at hvis vort lovforslag gennemføres, vil man komme op på en beløbsramme af omkring 100 mill. kr. Det tal ved jeg naturligvis ikke noget om, men måske kan vi få lejlighed til at undersøge, hvor meget det i realiteten vil snige sig op til, hvis vort lovforslag gennemføres.

Vi kan måske få det undersøgt i udvalget og få lejlighed til at stille spørgsmål i forbindelse dermed, så vi kan få de rigtige tal frem, for selv om vi har sagt, at arbejdsgiverne skal bidrage så og så meget til sygelønsordningen, og at derudover skal statskassen bære resten, er vi da villige til at se på spørgsmålet, se på, om der skal gennemføres ændringer med hensyn til ydelserne. Men vi har da stadig væk den mening, at statskassen må bære betydelige udgifter i forbindelse med sygelønsdagpengene.

Den højtærede minister var inde på spørgsmålet om børnetillæg og huslejhjælp og mente, at gennemførelse af vort forslag herom ville ændre hele administrationen af sygeforsikringslovgivningen. Ja, det tror vi gerne; det er vi ganske klar over at det vil, men vi er ikke utilbøjelige til at gå andre veje, ikke utilbøjelige til at gå den vej: i stedet for at hæve dagpengebeløbet betydeligt, sådan at der bliver tale om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Hvis man gør det, er vi fri for at hæfte både børnetillæg og huslejhjælp på; men en ordning med børnetillæg kan vel også lade sig gøre; man har da i andre lande ordninger med tillæg til den sygeløns, som oppebæres. Men som sagt, hvis det ikke kan lade sig gøre, hvis der vil være alt for uoverstigelige vanskeligheder på det område, er vi ikke utilbøjelige til også at tage denne sag op til debat.

Vi kan bare ikke begribe, at der er så store vanskeligheder, når det drejer sig om sygelønsdagpenge til industriens, håndværkets og erhvervenes arbejdere, medens man let kan klare en lang, lang række problemer